

3. Солодков С.А. Тероризм і організована злочинність: монографія / С.А. Солодков. – [2-е вид.]. – К. : ЮНІТИ – ДАНА : Закон і право, 2010. – 247 с.

4. Леонов Б.Д. Запобігання та протидія тероризму: теоретичні підходи / Б.Д. Леонов // Часопис Національного університету "Острозька академія". Серія "Право". – 2012. – № 2(6) // [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://lj.oa.edu.ua/articles/2012/n2/12lbdtp.pdf>.

УДК 341.46 (043.2)

Прудис О.В.,
студентка,
Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ.
Науковий керівник: Боярська З. І., к.і.н., доцент

ПРОБЛЕМА МІЖНАРОДНОГО ЗАХИСТУ ПРАВ ЗАСУДЖЕНИХ: ІНТЕРПРЕТАЦІЯ В НАЦІОНАЛЬНЕ ЗАКОНОДАВСТВО

Актуальність теми дослідження полягає в тому, що Україна стоїть на шляху до вступу в ЄС, тому необхідно проаналізувати обставини, які перешкоджатимуть у здійсненні поставленої цілі. Метою дослідження є наведення достатніх аргументів для висловлення погляду автора, розгляду та аналізу наявних міжнародно-правових документів з приводу ув'язнених, пропозиції щодо вдосконалення норм національного законодавства.

Незважаючи на те, що правопорушники становлять суспільну небезпеку, порушуючи не тільки норми національного законодавства, а в деяких випадках і норми міжнародного права, це не є підставою для зупинення міжнародно-правового регулювання прав правопорушників, засуджених, умовно засуджених осіб.

Для кращого розуміння міжнародної пенітенціарної системи, необхідно ознайомитись та проаналізувати наявні міжнародно-правові акти у цій сфері та виявити прогалини та упущення, а іноді і суперечності з нормами вітчизняного права. Сюди слід віднести, у першу чергу, такі документи Організації Об'єднаних Націй, як:

1. Загальна декларація прав людини, прийнята 10 грудня 1948 року;

2. Мінімальні стандартні права поводження з в'язнями, прийняті 25 травня 1984 року;

3. Мінімальні стандартні правила ООН, що стосуються правосуддя по відношенню до неповнолітніх, ("Пекінські правила"), прийняті 29 листопада 1985 року;

4. Основні принципи поводження з в'язнями від 14 грудня 1990 року;

А оскільки Україна стати європейською державою не тільки географічно, але й з політичної точки зору, то пенітенціарний досвід правил поводження з правопорушниками є корисним для України. Тому необхідно звернути увагу на такі документи Ради Європи:

1. Європейська конвенція з прав людини, прийнята 4 листопада 1950 року;

2. Європейська конвенція про нагляд за умовно засудженими особами або умовно звільненими особами.

3. Європейські пенітенціарні правила, прийняті 12 лютого 1987 року;

На мою думку, серед всіх цих документів слід виокремити Європейські пенітенціарні правила, в яких зазначено, що при ухваленні рішення щодо направлення ув'язненого до тої чи іншої пенітенціарної установи або в конкретне відділення пенітенціарної установи треба належним чином враховувати необхідність утримувати під вартою: підслідних окремо від засуджених, чоловіків окремо від жінок та молодих ув'язнених окремо від ув'язнених старшого віку.[3]

Проаналізувавши ЗУ "Про попереднє ув'язнення", можна прийти до висновку, що Україна не тільки перейняла досвід Європи, але і значно розширила практику розміщення у пенітенціарних закладах у бік гуманності та поваги до честі та гідності ув'язнених.[5]

Однак слід звернути увагу на Європейську конвенцію про запобігання катуванням чи нелюдському або такому, що принижує честь та гідність, поводженню чи покаранню, враховуючи положення ст. 3 Конвенції про захист прав і основних свобод людини, відповідно до якої "жодна людина не може зазнавати катувань чи нелюдського або такого, що принижує її гідність, поводження чи покарання". [1, 2]

Зрештою, імплементацію цієї норми можна знайти у ст. 127 КК України, згідно з цією статтею законодавець чітко висловлює заборону катуванням, з якою метою воно б не проводилося. Але необхідно розглянути застосування цієї норми не тільки de facto, але і de jure. На доказ розбіжностей у юридичному закріпленні і наявній практиці необхідно ознайомитися з Попередніми зауваженнями Європейського комітету з пи-

тань запобігання катуванням чи нелюдському або такому, що принижує гідність, поводженню чи покаранню, за заявою Латіфа Хусейнова, голови делегації ЄКПТ, від 6 грудня 2011 року, можна прийти до висновку, що на практиці за завою від позбавлених волі осіб(у тому числі жінок і неповнолітніх), що вони піддаються фізичному жорстокому поводженню та/або надмірному застосуванню сили зі сторони працівників міліції, норми Європейської конвенції ігноруються. Так жорстоке поводження виявляється в основному у нанесенні працівниками міліції ударів руками, ногами, або кийками під час затримання або під час допитів. [4]

У ряді випадків, неналежне поводження набувало такої тяжкості, що його можна було легко кваліфікувати як тортури (застосування електричного струму, удушення целофановим пакетом чи протигазом, тримання в незручній позиції, погрози вбивством шляхом приставлення пістолета до голови тощо).

Отже, можна прийти до висновку, що Україна хоча і рухається вперед до гуманізації законодавства та приведення його у відповідність з нормами міжнародного права, проте наявний високий рівень порушень, які контролюються з боку ЄС, мають бути зупинені та повністю відповідати законам, тому що такий дисонанс може стати перешкодою до вступу України в ЄС.

Література

1. Конвенція про захист прав і основних свобод людини // 475/97-ВР //від 17.07.97. – Режим доступу: zakon.rada.gov.ua/go/995_004
2. Європейська конвенція про запобігання катуванням чи нелюдському або такому, що принижує честь та гідність, поводженню чи покаранню/ /33/97-ВР// від 24.01.97. – Режим доступу: www.pravoznavec.com.ua/period/.../3236
3. Європейські пенітенціарні правила від 11.01.2006 року. – Режим доступу: zakon.rada.gov.ua/laws/show/994_032
4. Попередні зауваження Європейського комітету з питань запобігання катуванням чи нелюдському або такому, що принижує гідність, поводженню чи покаранню від 6 грудня 2011 року. – Режим доступу: zakon.rada.gov.ua/go/994_a64
5. Про попереднє ув'язнення ЗУ // Відомості Верховної Ради України (ВВР). – 1993. – № 35.- ст. 360. – Режим доступу: zakon.rada.gov.ua/go/3352-12

Шевченко О.С.,
студент,
Чеботок Д.С.,
студент,

Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ.
Науковий керівник: Боярська З.І., к.і.н. доцент

МІЖНАРОДНЕ СПІВРОБІТНИЦТВО У БОРОТЬБІ З КІБЕРЗЛОЧИННІСТЮ

Зростання інформаційних технологій зумовлює не тільки прогресивні зміни в економіці, але й негативні тенденції розвитку злочинного світу, появу нових форм і видів злочинних посягань. Це виявляється в тім, що зловмисники активно використовують у своїй злочинній діяльності новітні комп'ютерні засоби і нові інформаційні технології. Розповсюдження комп'ютерних вірусів і дитячої порнографії, шахрайство з пластиковими платіжними картками, розкрадання грошових коштів з банківських рахунків, комп'ютерний тероризм, цей перелік може бути розширено, але загалом така сукупність отримала назву "кіберзлочинність"

В останні роки зловмисники же не обмежуються простим спамом або шахрайством – вони посягають на здоров'я, фінанси та базові права людини як в онлайні, так і за межами цифрового простору. Поява таких комп'ютерних злочинів, що мають транснаціональний характер, їх кількість і складність зробили цілком зрозумілим висновок про те, що жодна з держав не зможе боротися з ними покладаючись виключно на власні сили. Як наслідок, з'явилась потреба у міжнародному співробітництві. У зв'язку з цим набуває актуальності розгляд питання щодо розвитку міжнародно-правового регулювання співробітництва в області боротьби із комп'ютерними злочинами.

Вивчення стану наукової розробленості проблем співпраці і взаємодії правоохоронних органів різних держав у боротьбі з кіберзлочинністю свідчить, що на сучасному етапі спеціального дослідження з цих проблем не проводилося. Проте необхідно відзначити, що окремі аспекти такої співпраці розглядалися в наукових роботах Ю. М. Батуріна, П. Д. Біленчука, В. Б. Вехова, В. О. Голубєва, М. Д. Діхтяренка, Б. Х. Толубєкова і деяких інших.